

Universitätsbibliothek Wuppertal

M. Tullii Ciceronis Orationes diligentius recognitae & aptiore serie repositae

Cicero, Marcus Tullius

Lutetiae Paris, 1522

In M. Antonium Philippica quinta. Oratio XLVIII.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-431](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-431)

pertinere arbitror. neque enim id pro vestris in me amplissimis beneficiis sine scelere facere possum. hodierno autem die primum referente viro fortissimo, vobisque amicissimo M. hoc Seruilio, Collegisque eius ornatissimis viris, optimis ciuibus, longo intervallo me auctore, & principe ad spem libertatis exarsimus.

IN M. ANTONIVM PHILIPPICA QVINTA.

ORATIO. XLVIII.



NIHIL vnq̃ longius Calē. Ian. mihi visum est Patres cōscripti: qđ idē intelligebā per hos dies vniciq̃ vestrū videri, qui em bellum cum Rep. gerunt, hunc diē non expectant. nos autē tum, cū maxime consilio vestro subuenire cōmuni salutē oporteret, in Senatū cōuocabamur. Sed querelā prētoriorū dierū sustulit oratio Consulū: qui ita locuti sunt, vt magis exopratē Calē. Ian. q̃ serē esse videant. Atq; vt oratio Consulū animū meum erexit, spemq; attulit non modo salutis conseruandē, verū etiā dignitatis pristinē recuperandē: sic me perturbasset eius sententiā, qui primus rogatus est, nisi vestrā virtutis, constantiq; confiderē. hic em vobis P. C. dies illuxit, hac potestas

data est, vt quantū virtutis, quantū constantiā, quantū grauitatis, in huius ordinis consilio esset, populo Ro. declarare possetis. Recordamini qui dies nudius tertius decimus fuerit, quā tus consensus vestrū, quanta virtus, quanta cōstantia, quantā sitis a populo Ro. laudē, quam tam gloriā consecuti. Atq; illo die P. C. ea cōstituitis, vt vobis nihil iam sit integrū, nisi aut honesta pax, aut bellū necessariū. Pacem vult M. Antonius. arma ponat, roget, deprecet. nemi nem equiorē me reperiet: cui dū se ciuibus impiis cōmendat, inimicus esse, q̃ amicus maluit, nihil est profecto qđ dari possit bellū gerenti: erit fortasse aliquid, qđ concedi possit roganti. Legatos vero ad eū mittere, de quo grauissimū iudiciū nudius tertius decimus fecistis, nō iam leuitatis est, sed vt qđ sentio dicam, dementiē. primum em eos duces laudauistis, qui cōtra illum priuato consilio bellum suscepissent. deinde milites veteranos: qui cū ab Antonio in Colōnias essent deducti, illius beneficio libertatē populi Ro. anteposuerunt. Quid legio Martia? quid Quarta? cur laudantur? si em consule suum reliquerunt, vituperandē sunt. si inimicū populi Ro. iure laudant. Atqui cum Consules nondū haberetis, decreuistis, vt & de p̃miis militum, & de honoribus imperatorū, primo quoq; tempore referret. placet eodem tempore prēmia constituere iis, qui contra Antoniū arma ceperunt, & legatos ad Antonium mittere: vt iam pudendū sit, honestiora esse legionū decreta, q̃ Senatus. siquidem legiones decreuerūt. Senatum defendere contra M. Antoniū, senatus decreuit Legatos ad Antonium. vtrum hoc est confirmare militū animos: an debilitare virtutem? hoc dies duodecim profecerunt: vt quē nemo p̃ter Cotylam inuentus sit, qui defenderet, is habeat iam patronos, etiā Cōsulares. Quī vtinam oēs ante me sententiā rogarent. qđ suspicor quid dicturi sunt quidā eorum, qui post me rogabunt. facilius contradicere, si quid videret. est em opinio, decreturū aliquē M. Antonio illam vltimā Galliā, quā Plancus obtinet. Quid hoc aliud est, qđ ad bellū ciuile hosti arma largiri? primū neruos belli pecuniā infinitā, qua nūc eget: deinde equitatū, quantū velit: equitatum dico: dubitabit credo gentes Barbaras secū adducere? hoc qui nō videt, excors: qui eū videt, decernit, impius. Tu ciuem sceleratū, & perdirum, Gallorū, & Germanorū exercitū, pecuniā, peditatū, equitatū, copiis, instrues? Nullā istē excusationes sunt: meus amicus est, sit patriā prius. meus cognatus: an potest cognatio vlla propior esse, q̃ patriē? in qua etiam parentes continentur: mihi pecuniā attribuit, cupio videre qui id audeat dicere. quid autem agatur, cum aperuero: facile erit statuere, quam sententiā dicatis, aut sequamini. Agitur vtrū M. Antonio facultas detur opprimendē Reip. cedis faciendē: bonorum diripiendorū: vrbes, agros, suis latronibus condonandi: populum Roma. seruitute opprimendi: an horum nihil facere ei liceat. dubitare quid agatis, an non cadunt hęc in Antonium? hoc ne Cotyla quidē dicere auderet. quid enim in eum non cadit? qui cum Cēsaris acta se defendere dicit, eius leges peruertit, quas maxime laudare poteramus. Ille paludes siccare voluit. hic omnem Italiā moderato homini L. Antonio diuidendam dedit. quid? hāc legem populus Ro. accepit? quid? per auspicia ferre potuit? sed augur verecundus sine Collegis de auspiciis non interpretare. Ioue tonatur. qđ illa auspicia non egent interpretatione augurum. Ioue em tonante cum populo Roma. agi nō esse fas qui ignorat. Tribuni Pleb. tulerunt de prouinciis contra acta Cēsaris, lo agi nefas

Nudius tertius decimus,

† Cotylam meū, alii meū. alii vnū legunt. Belli nerui pecuniā,

† vrbis, agrorum,

† Ioue tonante, cū populo Roma agi nefas

In M. Antonium

ille biennii, iste sexennii, num etiā hāc legē populus Ro. accepit: quid? promulgata fuit: quid? nonne ante lata, q̄ scripta: nonne ante factā vidimus, q̄ futurā quisq̄ est suspicatus: vbi lex Cēcilia: & Didia: vbi promulgatio trinūdinū: vbi poenē recentī lege Iunia, & Licinia: possunt ne hē leges ratē esse, sine interitu legū reliquarū: eccui potestas in forū introeundi fuit: q̄ porro illa tonitrua: quē tēpestas: aut si auspicia M. Antonii non mouerēt, sustinere eū, aut ferre nō posse tantā vim tēpestatis, imbris, ac turbīnum, mirū videret: quā legem igit̄ se augur dicit tulisse, nō modo tonante Ioue, sed prope caelesti clamore prohibere, hanc dubitabit cōtra auspicia latā confiteri: quid? qd̄ cum eo collega tulit, quē ipse fecit sua nunciatione vitiosum, nī hīl ne ad auspicia bonus Augur arbitrat⁹ est pertinere: Sed auspiciorū nos fortasse erimus interpretes, qui sumus ei⁹ Collegē, num ergo etiā armorū interpretes querimus: primū oēs fori aditus ita septi, vt etiā si nemo obstarēt armatus, tñ nisi septis reuulsis introiri in forum nullo modo posset, sic vero erant disposita p̄sidia, vt quomodo aditus hostiū phibet Castellis, & aggeribus, ita ab ingressione fori populū tribunosq̄ ple. propulsari videres. Quibus de causis eas leges, quas M. Antonius tulisse dicit, oēs cenleo p̄ vim, & contra auspicia latas, hīs q̄ legibus Populū Ro. non teneri. Si quam legē de actis Cēsarīs cōfirmandis, deve Dictatura in perpetuū tollenda, deve Colonis in agros deducendis tulisse M. Antonius dicit, easdē leges de integro, vt populū teneant, saluis auspiciis ferre placet. Quis ergo bonas leges vitiose, per vimq̄ tulerit, tñ hē leges nō sunt habendae: omnisq̄ audacia gladiatoris amētis, auctoritate nostra repudiāda est, illa vero dissipatio pecunię publicę, ferenda nullo modo est, p̄ quā septies millies falsis percriptionibus, donationibusq̄ vertit: vt portentū simile videat, tātam pecuniā populū Ro. tam breui tēpore perire potuisse! Quid illi immanes quēstus: ferēdi ne: quos M. Antonii tota exhausit domus: decreta falsa vendebat: regna, ciuitates, immunitates, in as accepta pecunia iubeat incidī, hēc se ex cōmentariis Cēsarīs, quorum ipse auctor erat, agere dicebat, in interiore edīū parte totius Reip. nundinę: mulier sibi felicior, q̄ vir, auctionē prouinciārum, regnorumq̄ faciebat: restituebant exules, quasi lege: sine lege, quē nisi auctoritate Senatus rescindant, quoniā ingressi in spēm Reip. recuperandę sumus, imago nulla liberę ciuitatis relinquet. Neq̄ solum cōmentariis commentitiis, chirographisq̄ venalibus innumera bilis pecunia congesta in illam domū est: cum quē vendebat Antonius, ea se ex actis Cēsarīs agere diceret: sed Senatus etiā Consulta pecunia accepta falsa referebat: syngraphę obsignabantur, senatuscōsulta tanq̄ facta ad arariū referebant. Huius turpitudinis testes erant etiam extere nationes. Fœdera iterea facta, regna data, populū prouincięq̄ liberatę, earū rerū falsę tabulę gemente populo Ro. toto Capitolio figebant. Quibus rebus tāta pecunia vna in domo coaceruata est: vt, si hoc genus in vnū redigat, non sit pecunia populo Ro. defutura. Is etiam legem iudiciariā tulit, homo castus, atq̄ integer, iudiciorū & iuris auctor, in quo vos fefellit.

Ioue tonante. antesignanos, & manipulares, & alaudas iudices se constituisse dicebat. at ille legit aleatores, legit exules, legit Gręcos, O confessum iudicū p̄clarū, O dignitatem consilii admirandā, pauet animus apud consiliū illud pro reo dicere. Cydam Cretensem, portentū insulę, hominem audacissimū, & perditissimū, sed fac ita nō esse, nū latine scit: num ex iudicū genere & forma: num leges nostras moresve nouit: num deniq̄ hoies: est em̄ vobis Creta notior, q̄ Roma Cyda. Delectus aut̄ & notatio iudicū etiā in nostris ciuib. haberi solet: Cortyniū vero iudicē quis nouit: aut q̄s nosse potuit: Nā Lysiadē Atheniensem pleriq̄ nouimus, est em̄ Phēdri philosophi nobilis filius, homo p̄terea festiuus, vt ei cū M. Curio confessore eodē, & collusore facillime possit conuenire, quēro igit̄, si Lysiadēs citatus iudex nō respōderit, excuseturq̄ Areo pagites esse, nec debere eodē tēpore Romę, & Athenis res iudicare: accipiet ne excusationē is qui quēstioni p̄terit, gręculi iudicis, modo palliati, modo togati: an Atheniensii antiquissimas leges negliget: Qui porro ille cōfessus dii boni: Cretensis iudex, isq̄ nequissim⁹. quēadmodū ad hunc reus alleget: quomodo accedat: dura natio est, at Atheniēses misericordes, puto ne Curii quidē esse crudelē, qui quotidie periculū fortunę faciat, sunt item lecti iudices, q̄ fortasse excusabuntur, habēt em̄ legitimā excusationē, exiliū causa solū vertisse, nec esse postea restitutos, hos ille demens iudices legisset: horū noīa ad arariū detulisset: his magnā partem Reipu. credidisset, si vllam speciem Reip. cogitauisset: Atq̄ ego de notis iudicibus dixi, quos minus nostis, nolui nominare, saltatores, citharistas, totū deniq̄ comelationis Antonianę chorū in tertiā decuriā iudicum scitote esse collectum. hęc causa, cur lex tam egregia, tamq̄ p̄clara, maximo imbri, tempestate, ventis, pcellis, turbīnibus, inter fulmina, & to-

Syngraphę

Antesigna ni.

Alandę,

Collusor.

Iudicū nomina ad arariū delata,

nitra ferret: ut eos iudices haberem⁹, quos socios ad epulas habere hospites nemo velit. Scelerum magnitudo, conscientia malefactorum, direptio eius pecunie, cuius ratio in eade Opes confecta est, hanc tertiam decuriam excogitavit: nec ante turpes iudices quesiti, quam honestis iudicibus nocentium salus desperata est. Sed illud os, illam impunitatem fecissent, ut hos iudices legere auderet, quorum lectione duplex imprimeret Reip. dedecus: unum, quod tam turpes iudices essent: alterum, quod patefactum cognitumque esset, quod multos in civitate turpes haberemus. Hanc ego & reliquas eiusmodi leges, etiam si sine vi, salvis auspiciis essent rogatae, censerem tamen abrogandas, nunc vero abrogandas censeam, quas iudico non rogatas! An illa non gravissimis ignominibus, monimentisque huius ordinis ad posteritatis memoriam sunt notanda? quod unus M. Antonius in hac urbe post conditam urbem palam secum habuit armatos: quod neque reges fecerunt, neque illi, qui regibus exactis regnum occupare voluerunt. Cinnam memini, vidi Syllam, modo Cesaris: hi cum tres post civitatem a L. Bruto liberata, plus potuerunt, quam universa Respublica. non possum affirmare nullis telis eos stipatos fuisse. hoc dico, nec multis, & occultis, at hanc pestem agmen armatorum sequebatur: Classitius, Mustella, Tiro gladios ostentantes sui similes greges ducebant per forum: certum agminis locum tenebant Barbari sagittarii, cum autem erat ventum ad eadem Concordiam, gradus complebantur, lectice collocabant: non quod ille scuta vellet occulta esse, sed ne familiares, si scuta ipsi ferret, laboraret. Illud vero teterrimum auditu, non modo aspectu, in cella Concordiae collocari armatos latrones, sicarios: e templo carcerem fieri: apertis valvis Concordiae, cum inter subsellia Senatus versarentur latrones, patres conscriptos sententias dicere. huc etiam nisi venire Cal. Septembris, fabros se missurum, & domum meam disturbaturum esse dixit, magna res credo agebat. de supplicatione referebat. veni postridie, ipse non venit, locutus sum de Reip. minus equidem libere, quam mea consuetudo, liberior tamen, quam pericula, minaque postulabant. At ille homo vehemens, & violentus, qui hanc consuetudinem libere dicendi excluderet: fecerat enim hoc idem maxima cum laude L. Piso. XXX. diebus ante me: inimicitias mihi denuntiavit: adesse in Senatu iussit ad. XIII. Cal. Octobris. ipse inter ea decem & septem dies, ut digestio potius quam declamatio videretur, de me in Tyburtino Scipionis declamavit, sitim querens. hac enim ei causa esse solet declamandi. Cum is dies, quo me adesse iusserat, venisset: tum vero agmine quadrato in eadem Concordiam venit, atque in me absentem oratione ore impurissimo euomuit. quo die, si per amicos mihi cupienti in Senatum venire licuisset, cedis initium fecisset a me: sic enim statuerat. cum autem semel gladium scelere imbuisset, nulla res ei finem cedendi, nisi defatigatio, & satietas, attulisset. etenim aderat L. frater gladiator Asiaticus, qui Myrmillo Milas depugnarat: sanguinem nostrum siccabat: fuit in illa gladiatoria pugna multum profuderat. hic pecunias nostras estimabat: possessiones notabat, & urbanas, & rusticas: huius mendicitas aviditati coniuncta in fortunas nostras imminerebat: dividebat agros quibus, & quos volebat: nullus aditus erat privato, nulla equitatis deprecatio: tantum quisque habebat possessor, quantum reliquerat divisor Antonius. Quae quidem, si leges irritas feceritis, rata esse non possunt, tamen separatim suo nomine notanda censeo: iudicandumque nullos Septemvires fuisse, nihil placere ratum esse, quod egissent, aut quod ab illis actum diceretur. M. vero Antonium, quis est qui civem possit iudicare potius, quam teterrimum, & crudelissimum hostem? qui pro aede Castoris sedens, audiente Populo Romano, dixerit, nisi victorem victurum neminem: num putatis P. C. dixisse cum minacius, quam facturum fuisse? quid vero, quod in concione dicere ausus est: se cum magistratu abisset, ad urbem venturum cum exercitu, introiturum quotiescunque velleret? quid erat aliud, nisi denunciare populo Romano servitutem? Quod autem eius iter Brundisium: quae festinatio: quae spes? nisi ut ad urbem potius exercitum maximum adduceret? qui autem delectus Centurionum? quae effrenatio impotentis animi? Cum eius promissis legiones fortissime reclamaissent, domum ad se venire iussit: Centuriones, quos bene de Reip. sentire cognoverat: eosque ante pedes suos, uxorisque suae, quam secum gravis imperator ad exercitum duxerat, iugulari coegit, quo animo hunc ceteris futurum in nos, quos oderat, cum in eos, quos nunquam viderat, tam crudelis fuisset? & quod avidum in pecuniis locupletum, qui pauperum sanguinem concupisset: quorum ipsorum bona, quantumcumque erant, statim suis comitibus, copiatoribusque descripsit. Atque ille furis infesta iam patriae signa Brundisio inferebat, cum Cesar deorum immortalium beneficio divini animi, ingenii, consilii magnitudine, cum sua sponte eximiaque virtute, tum approbatione auctoritatis meae, Colonias patris adiit, veteranos milites convocavit, paucis diebus exercitum fecit: incitatos latronis impetus retardavit. Postea vero quam legio Marcia ducem praestantissimum vidit, nihil egit aliud, nisi ut aliquando liberi essemus, quam est imitata Quarta legio. Quo ille nuncio audito, cum Senatum vocasset, adhibuissetque Consu-

Anto. Ciceroni denuntiavit inimicitias. Digestio: Declamatio.

In R. Antonium

larem, qui sua sententia C. Cesarē hostē iudicaret, repente concidit. Post autē neq; sacrificiis solennibus factis, neq; votis nuncupatis, profectus est, & profugit paludatus. At quo in provincia firmissimorū, & fortissimorū ciuiū: qui illū, ne si ita quidē venisset, vt nullū bellū inferret, ferre potuissent, impotentē, iracundū, cōtumeliosum, superbū, semper poscentem, semper pientem, semper ebrīū. At ille, cuius ne pacatā quidē nequitia quisq; ferre posset, bellū intulit provincie Gallie: circūsedit Mutinam firmissimā & splendidissimā populi Ro. coloniam: oppugnat D. Brutū imperatorē, consulē designatū, ciuem nō sibi sed nobis & Reip. natū. Ergo Annibal hostis: ciuis Antonius: quid ille fecit hostiliter, qd̄ hic aut nō fecerit, aut nō faciat, aut non moliatur, & cogitet: totū iter Antonii quid habuit, nisi depopulationes, vastationes, caedes, rapinas: quae nō faciebat Annibal, quia multa ad vsum reservabat: hēc ii, qui in horā viunt, nō modo de fortunis, & de bonis ciuiū, sed ne quidē de vtilitate sua cogitauerunt. Ad hunc (dii boni) legatos mitti placet: norunt isti hoīes formā Reipublice, iura belli, exēpla maiorum: cogitant quid populi Ro. maiestas, quid Senatus seueritas postulet? Legatos decernatis, si vt deprecetur, contēnet: si vt imperetis, nō audiet. deniq; quis seuera legatis mandata dederimus, nomen ipsum Legatorū hunc, quē vidimus, restinguet ardorē municipiorū, atq; Italiae frāget aīos, vt omittā hēc, quae magna sunt: ista legatio morā, & tarditatē afferet bello, quis dicant, & quosdā audiam dicturos: legatī proficiscant: bellū nihilominus pareat: tñ legatorum nomē ipsum, & animos molliet, & bellī celeritatē morabit. Minimis momētis P. C. maxime inclinationes temporū fiunt, cū in omni casu reipublice, tum in bello, & maxime ciuili, qd̄ opinione plerūq; & fama gubernat. nemo queret quibuscūq; mandatis legatos miserimus: nomen ipsum legationis vltro missē timoris esse signū videbit. recedat a Mutina, definat oppugnare Brutū, decedat ex Gallia: nō est verbis rogādus, cogendus est armis. Non em̄ ad Annibalem mittimus, vt a Sagunto recedat: ad quē miserat olim Senatus P. Valeriū Flaccum, & Q. Fabiū Pāphiliū: qui, si Annibal non pareret, Carthaginē ire iussi sunt. nostros Legatos quō iubebimus ire, si nō paruerit Antonius: ad nostrū ciuē mittimus, ne imperatorē, ne Coloniam populi Ro. oppugnet. Ita ne vero: hoc per legatos rogādus est: quid interest per deos immortales, vtrū hanc urbē oppugnet: an huius urbis propugnaculū, coloniāq; populi Ro. praesidiū causa collocatā? Belli Punici secundū, qd̄ contra maiores nostros Annibal gessit, causa fuit Saguntī oppugnatio. recte ad eū Legatī missi, mittebant ad Poenū, mittebant pro Annibale hostibus nostris & sociis, quid simile tandē: nos ad ciuē mittemus, ne Imperatorē populi Ro. ne exercitū, ne coloniā circūseadeat, ne oppugnet, ne agros depopulet, ne sit hostis. Age, si paruerit, hoc ciue vti aut volum⁹ aut possum⁹? Ante diē. XIII. Cal. Ian. decretis vestris eū cōcidistis: cōstituitis vt hēc ad vos Cal. Ian. referrent, q̄ referri videtis, de honoribus, & pmiis bene de Repu. meritorū, & merentiū: quorum principē iudicauistis eum, qui fuit, C. Cesarē, qui M. Antonii impetus nefarios ab urbe in Galliam verit. deinde milites veteranos, qui primī Caesarem secuti sunt, tum illas caelestes, diuinasq; legiones, Martiā, & Quartā: quibus, cū Consulē suum nō modo reliquissent, sed bello etiā persequerent, honores & prēmia spopondistis: eodemq; diē D. Brutī praestantissimī ciuis edicto allato, atq; proposito, factū eius collaudauistis: quodq; ille bellum priuato consilio susceperat, id vos auctoritate publica cōprobauistis. Quid igitur illo diē aliud egistis: nisi vt re hostē iudicaretis Antonium: his vestris decretis aut ille vos equo animo aspicere poterit: aut vos illū sine dolore summo videbitis? Excluse illum a Repu. distraxit, segregauit, nō solū scelus illius, sed etiā, vt mihi videtur, fortuna quaedam Reipublice, qui si Legatis paruerit, Romamq; redierit, nunquādo perditis ciuib⁹ vexillum, quo concurrant, defuturū putatis: sed hoc minus vereor. sunt alia, ob quae magis nūq; parebit ille legatis, noui hoīs insaniā, arrogantia, noui perdita consilia amicorū, quibus ille est deditus. Lucius quidē frater ei⁹, vtpote qui peregre depugnauit, familiā ducit, si per se ipse sanus, qd̄ nunq; erit, per hos esse ei tamen nō licebit. teretur interea tēps, bellī apparatus refrigescet. vnde est adhuc bellū, nisi retardatione, & mora: vt primū post discessum latronis, vel potius desperatā fugam, libere Senatus haberi potuit, semper flagitauī, vt cōuocaremur: quō diē primū conuocati sumus, cū designati Cōsules nō adessent, ieci sentētia mea maximo vestro cōsensu fundamēta Reip. serius omnino, q̄ decuit: nec em̄ ante potui. sed tñ si ex eo tēpore diēs nullus intermissus esset, bellū pfecto nullū haberemus. Omne malū nascēs facile operā primis: inueteratū fit plerūq; robustius. Sed tum expectabant Calen. Ianu. fortasse nō recte. verum pterita omittamus, etiā ne hanc morā afferemus, dū pficiscant Legatī: dum reuertant:

In horā vi-
uere.

Belli Pu. se-
cūdi causa.

Caelestes le-
giones.

Malum na-
scēs facile
opprimi,
inueteratū
fit robusti⁹

quorum expectatio dubitationē belli afferet, bello autē dubio, qđ potest studiū esse delectus! Quāobré P. C. Legatorū mētionē nullā cenſeo faciendā: rem adminiſtrandā arbitror ſine vlla mora: & conſeſtim gerendā cenſeo: tumultū decerni, iuſtitiiū indici, ſaga ſumī dico oportere, Tumult⁹, Iuſtitium, ſaga. Quā ſi erūt facta, Saga. cū Rep. eſſe ſuſceptū: experietur cōſentiētis Senatus neruos, atq; vires. nā nūc quidē partiū Vacatiōes, cōrentionē eſſe dicitat. quarū partiū! alteri victi ſunt, alteri ſunt e mediis C. Cēſaris ptribus. Niſi forte Cēſaris partes a Panſa, & Hircio cōſulibus, & a filio C. Cēſaris oppugnari putamus. Hoc vero bellū nō ex diſſenſione partiū, ſed ex nefaria ſpe perditiffimorū ciuiū excitatū, quibus bona, fortunęq; noſtræ notæ ſunt, & iā ad cuiuſq; opinionē diſtributę. Legi epiſtolam Antonii, quā ad quēdā ſeptemuirū capitalē hominē Collegā ſuū miſerat. Quid cōcupiſcas P. Septimium, tu videris: qđ cōcupiueris certe habebis. Hem ad quē Legatos mittamus: cui bellū moremur Quid cōcupiſcas tu inferre: qui ne ſorti quidē fortunas noſtras deſtituit: ſed libidini cuiuſq; nos ita addixit, vt ne piſcas tu ſibi qđ quicq; integrū, qđ nō alicui promiſſum iā ſit, reliquerit. cū hoc P. C. bello, bello inquā videris &c. certādū eſt, idq; cōſeſtim. Legatorū tarditas repudiāda eſt. Quapropter ne multa nobis quotiā die decernēda ſint: Cōſulibus totā Rēp. cōmittendā cenſeo: hiſq; permittendū, vt Rēp. defendant, prouideātq; ne qđ Reſp. detrimētī accipiat: cenſeoq; vt iis q in exercitu Antonii ſunt, ne ſit ea res fraudi, ſi ante Cal. Feb. ab eo diſceſſerint. Hęc ſi cēſueritis Patres cōſcripti, breui tēpore libertatē Reip. auctoritatēq; veſtrā recuperabitis. ſi aut lenius agetis, tñ eadē, ſed fortasſe ſerius decerneris. de Rep. quoad retuliſtis, ſatis decreuiſſe videor. Altera res eſt de honoribus. de qbus deinceps intelligo eſſe dicēdū. Sed q ordo in ſentētiis rogādis ſeruari ſolet, eſſedē tenebo in viris fortibus honorādis, a Bruto igitur Conſule designato more maiorū capiamus Virtus ſe ipla cōtēta, ſenat. cōſ. Brutus Imp. Cons. designatus, prouinciā Galliā in Senatus Populiq; Ro. poteſtate teneat: cū honorifi- cum de Bruto. q exercitū tantū, tā breui tēpore ſummo ſtudio municipiorū, coloniarūq; prouinciæ Galliæ optime de Rep. merite, merentisq; cōſcripſerit, cōpararit: id eū recte, & ordine, exq; Rep. ſeciſſe: idq; D. Brutū pſtatiſſimū meritū in Rēp. Senatui, Populoq; Ro. gratū eſſe, & fore. Itaq; ſenatū Populūq; Ro. exiſtimare D. Brutū impatoris Cons. deſig. opera, cōſilio, virtute, incredibiliq; ſtudio, & cōſenſu prouincię Galliæ, Reip. difficiſſimo tēpore eſſe ſubuentū. Huic tāto merito Brutū P. C. tātoq; in rēpublicā beneficio, quis eſt tātus honos, qui nō debeat! nā ſi M. Antonio patuiſſet Galliā: ſi oppreſſis municipiis, & coloniis imparatis, in illā vltimā Galliā penetrare potuiſſet: quātus Reip. terror impēderet! dubitaret credo homo amētiffimus, atq; oib⁹ cōſiliis pceps, & deuius, nō ſolū cū exercitu ſuo, ſed etiā cū omni immanitate Barbariæ bellū inferre nobis, vt eius furorē ne Alpiū qđ muro cohibere poſſemus. Hęc igitur habēda gratia eſt D. Bruto, qui illū nōdū interpoſita auctoritate veſtra, ſuo cōſilio, atq; iudicio, nō vt cōſulem recepit, ſed vt hoſtē arcuit: Galliā, ſeq; obſideri, q hęc vrbē maluit. Habeat ergo huius tāti facti, tāq; pclari decreto veſtro teſtimoniū ſempiternū: Galliāq; quę ſemp pſidet, atq; pſedit huic Imperio, libertatiq; cōmuni, merito vereq; laudeſ, q ſe, ſuaſq; vires nō tradidit, ſed opoſuit. Atq; etiā M. Lepido pro eius egregiis in Rēp. meritis decernendos honores q̄ampliſſimos cenſeo. ſemp ille Populū Ro. liberū eſſe voluit, maximūq; ſignū illo die dedit volūtatis, & iudicii ſui: cū Antonio diadema Cēſari imponēte, ſe auertit: gemituq; & mœſtitia declarauit quantū haberet odiū ſeruitutis: q̄ Populū Ro. liberū cuperet: q̄ illa quę tulerat, tēporū magis neceſſitate, q̄ iudicio tuliffet. Quāta vero is moderatione vſus ſit, in illo tēpore ciuitatis, qđ poſt mortē Cēſaris conſecutum eſt, quis noſtrū obliuiſci poteſt! Magna hęc, ſed ad maiora pperat oratio. quid em, o dii immortales, admirabilius oib⁹ gētibus! quid opratius Populo Ro. accidere potuit! q cū bellū ciuile maximū eſſet, cuius belli exitū oēs timeremus, ſapientia etiā id potius extingui, q armis & ferro rē in diſcrimen adducere! Qz ſi eadē ratio Cēſaris fuiſſet, in illo retro miſeroq; bello: vt omittā patrē, duos Cn. Pompeii ſummi & ſingularis viri filios incolumes haberemus. quibus certe pietas fraudi eſſe nō debet. vtinā oēs M. Lepidus, ſeruare potuiſſet: facturū fuiſſe declarauit in eo qđ potuit, cū Sex. Pompeiū reſtituit

In M. Antonium

ciuitati, maximū ornamentū reipublice, clarissimū monumentū clemētie suę. grauis illa fortū
na Populū Ro. graue fatū. Pōpēio em̄ patre, qđ imperiū Populū Ro. lumē fuit, extincto, interse
ctus est patris simillimus filius. sed oīa mihi facta vident deorū immortalū iudicio, & pietate,
Sex. Pōpēio Reip. cōseruato. Quā ob causam iustā, atq; magnā: & q; periculosissimū ciuile bel
lū, maximūq; humanitate & sapiētia sua M. Lepidus ad pacē, cōcordiāq; cōuertit: Senatuscō
Sultū his verbis cēseo p̄scribēdū. Cū a M. Lepido Imp. Pōrifice Max. sex numero Resp. & be
ne, & feliciter gesta sit: Populusq; Ro. intellexerit ei dominatū regiū maxime displicere: cūq;
eius opa, virtute, cōsilio, singulariq; clemētia, & mansuetudine bellū acerbissimū ciuile sit re
stinctū: Sex. q; Pōpēius, Cn. F. Magnus huius ordinis auctoritate ab armis discesserit, & a M.
Lepido Imp. Pont. Max. summa Senatus Populūq; Ro. volūate ciuitati restitutus sit: Senatū
populūq; Ro. pro maximis plurimiq; in Rēp. M. Lepidī meritis, magnā spem in eius virtute,
auctoritate, felicitate, reponere, orti, pacis, cōcordiē, libertatis: eiusq; in Remp. meritorū sena
tū Populūq; Ro. memorē fore: eiūq; statuā equestre inauratā in rostris, aut quo alio loco in fo
ro vellet, ex huius ordinis sentētia statui placere. Qui honos P. C. mihi maximus videtur. pri
mū, quia iustus est. nō em̄ solū datur p̄pter spem tēporis reliquorū, sed pro amplissimis meri
tis reddīt. nec vero cuiq; possumus cōmemorare hūc honorē a Senatu tributū iudicio Sena
tus soluto, & libero. Venio ad C. Cēsare P. C. qui nisi fuisset, quis nostrū esse potuisset: ad
uolabat ad urbē a Brundisio homo impotētissimus, ardens odio, animo hostili in oīs bonos
cū exercitū Antonius. quid huius audaciā, & scelerī poterat opponi? nōdū illos duces habe
bamus, nō copias: nullū erat consiliū publicū, nulla libertas: dandę ceruices erant crudelitati
nefarię: fugā q̄rebamus oēs: quā ipsa exitū nō habebat. quis tū nobis, quis Populo Ro. obrulie
hūc diuinū adolescentē deus: qui, cū oīa ad perniciē nostrā pestifero illi ciui paterent, subito p̄
ter spem oīm exortus, prius confecit exercitū, quē furorī M. Antonii opponeret, q̄ quisq; hoc
eū cogitare suspicaret. Magni honores habiti Cn. Pōpēio, cū esset adolescens, & qđ iure: sub
uenit em̄ reipublice: sed atate multo robustior, & militū ducē q̄rentiū studio paratior, & in
alio genere belli. non em̄ oīb. Syllę causa grata. declarat multitudo proscriproꝝ, tot muni
cipioꝝ maxime calamitates. Cēsare autē annis multis minor veteranos cupiētes iā requiescere
armauit: eā cōplexus est causam, q̄ esset Senatui, q̄ populo, q̄ cūctę Italię, q̄ diis oīb. gratiss
sima. Et Pōpēius ad L. Syllę maximū imperiū, victorēq; exercitū accessit. Cēsare se ad neminem
adiūxit: ipse princeps exercitus faciēdi, & p̄sidii cōparādī fuit. Ille in aduersarioꝝ p̄tibus agrū
Picenū habuit munitū. hic ex Antonii amicis, sed amicioribus libertati, cōtra Antoniū cōse
cit exercitū. Illius opibus Sylla regnauit. huius p̄sidio Antonii dominatus oppressus est. De
mus igit imperiū Cēsari: sine quo res militaris administrari, teneri exercitus, bellū geri nō po
test: & p̄ Populo Ro. eo iure, quo q̄ optimo, q̄ honos, q̄q; est magnus illi atati, tū ad necessita
tē rerū gerendarū, nō solū ad dignitatē valet. itaq; illa q̄ramus, quę vix hodierno die cōseque
mur. Sed sępe spero fore, huius adolescentis hortādī honorādīq; & nobis & Populo Ro. pore
statē. hoc autē tēpore ita cēseo decernendum. Qz C. Cēsare C. F. Pontifex, Proprator, summo
Reip. tēpore milites & veteranos ad libertatē Populū Ro. cohortatus sit, eosq; cōscripserit: q;
q; legio Martia, Quartaq; summo studio, optimoq; in Rēp. cōsensu, C. Cēsare duce & aucto
re reipublicā, libertatē Populū Ro. defendāt, defenderint: & q; C. Cēsare Proprator, Gallię pro
uincię cū exercitū subsidio p̄fectus sit: equites, sagittarios, elephantos in suā Populūq; Ro. po
testatē redegerit: difficillimoq; Reip. tēpore salutē, dignitatēq; Populū Ro. subuenerit: ob eas
causas Senatui placere C. Cēsare, C. F. Pontificē, Propratorē, Senatorē esse, sentētiāq; loco p̄
torio dicere: eiusq; rationē q̄cūq; appetet, ita haberi, prout haberi lege liceret, si anno supiore
Quęstor fuisset. Quid est em̄ P. C. cur eū non q̄primū amplissimos honores capere cupiamus?
Legibus em̄ annalibus cū grandiorē atatē ad Consulatū cōstituebāt, adolescentiē temeritatē
verebātur. C. Cēsare ineunte atate docuit ab excellenti eximiq; virtute, p̄gressum atatis ex
pectari nō oportere. Itaq; maiores nostri veteres illi admodū antiqui leges annales nō habe
bāt: quas multis post annis attulit ambitio, vt gradus essent p̄titionis inter aequales. Ita sępe
magna indoles virtutis prius q̄ Reip. prodesse potuisset, extincta fuit. At vero apud antiquos
Alexander Rulli, Decii, Coruini, multiq; alii, recētiore autē memoria supior Aphrican⁹, T. Flaminius, ad
modū adolescētes Cōsules facti tātas res gesserūt, vt Populū Ro. imperiū auxerint, nomen or
narint. Quid Macedo Alexander: cū ab ineunte atate res maximas gerere cōpisset, nōne ter
tio & trigésimo anno mortē obiit: quę est atas nostris legibus decē annis minor, q̄ Cōsularis.

S. C. de Lepido.

Statua in aurata.

C. Octauii Cæs. laus.

Pōpēii & Octauii Cæs. cōparatio.

S. C. de C. Octauio. Summū tempus reip.

Leges annales.

Alexander Macedo. Consularis atas.

Philippica. VI. Fo. CCXLVI.

ex quo iudicari potest, virtutis esse q̄ atatis cursum celeriorē. Nā qd̄ ii qui Cæsari inuident, simulant se timere: ne verēdū quidē est, vt tenere se possit, vt moderari, ne honoribus nostris elatus intēperantius suis opibus vtaf. Ea natura rerū est P.C. vt q̄ sensum verē glorię ceperit, quiq̄ se ab Senatu, ab Equitibus Romanis, Populoq̄ Ro. vnīuerso senserit ciuē clarū haberi salutarēq̄ reipublicę, nihil cū hac gloria cōparandū putet. Vtinā C. Cæsari, patri dico, cōtigisset adolescētī, vt esset Senatui, atq̄ optimo cuiq̄ charissimus. qd̄ cū cōsequi neglexisset, oēm vim ingeniū, q̄ summa fuit in illo, in populari leuitate cōsumpsit. Itaq̄ cū respectū ad Senatū, & ad bonos nō haberet, eā sibi viā ipse patefecit ad opes suas amplificādas, quā virtus liberī populi ferre nō posset. Eius autē filiū lōgillime diuersa ratio: q̄ cū oib⁹ est, tū optimo cuiq̄ charissimus, in hoc spes libertatis posita est, ab hoc accepta iā salus, huic summi honores & exq̄runtur, & parati sunt. cuius igif singularē prudētiā admiramur, eius stultitiā timemus: quid em̄ stultius, q̄ inutile porētiā, inuidiosas opes, cupiditatē dominādī p̄cipitē, & lubricā anteferre verē, graui, solidę glorię? an hoc vidit puer? si atate p̄cesserit, nō videbit? At est qbusdā inimicus clarissimis atq̄ optimis ciuib⁹. nullus iste timor eē debet. oīs Cæsar inimicitias Reip. cōdonauit. hāc sibi iudicē cōstituit, hāc moderatricē oīm factorū. ita em̄ ad Rēp. accessit, vt eā cōfirmaret, nō vt euerteret. oīs habeo cognitos sensus adolescētis: nihil est illi Rep. charius, nihil vestra auctoritate grauius, nihil bonorū viroꝝ iudicio opratius, nihil vera gloria dulcius. Quāobrē ab eō nō modo nihil timere, sed maiora & meliora expectare debetis: neq̄ i eo q̄ ad D. Brutū obsidione liberādū profectus sit, timere ne memoria maneat domestici doloris, q̄ plus apud eū possit, q̄ salus ciuitatis. Audebo etiā obligare fidē meā P.C. vobis, Populoq̄ Romano: qd̄ p̄fecto, cū me nulla vis cogeret, facere nō auderē, p̄miserēq̄ i re maxima piculosa opinione temeritatis. promitto, recipio, spōdeo Patres cōscripti, C. Cæsare talē semp fore ciuē, qualis hodie sit, qualēq̄ eū maxime velle & optare debemus. Quē cū ita sint, de Cæsare satis hoc tēpore dictū habeo. Nec vero de L. Egnatuleio fortissimo, & cōstātissimo ciue, amicissimo Reip. silēdū arbitror: sed tribuēdū testimoniū virtutis egregię, q̄ is legionē Quartā ad Cæsare adduxerit, q̄ p̄sidio Cōsulib⁹ Senatui Populoq̄ Ro. reiq̄ pub. eēt. ob eā causam placere, vti L. Egnatuleio trienniu ante legitimū tēpus magistratus petere, capere, gerere liceat. In quo P.C. nō tātū cōmodū tribuit L. Egnatuleio, quātū honos, in tali em̄ re satis est noiari. De exercitu autē C. Cæsaris ita cēseo decernēdū. Senatui placere, militib⁹ veteranis, q̄ Cæsaris Pōrificis, auctoritatēq̄ huius ordinis defenderint, atq̄ defendāt, his liberisq̄ eorū militię vacationē esse: vtiq̄ C. Pansa, A. Hircius Cōsules alter, ambove cognoscerēt, q̄ ager colonus eēt, quo milites veterani deducti essent, q̄ cōtra legē Iuliam possiderēt, vt is militibus veteranis diuiderēt. de agro Cāpano separatim cognoscerēt, inirētq̄ rationē de cōmodis militū veteranorū augēdis: legionēq̄ Martię, & legionē Quartę, & iis militibus q̄ de legione Secūda, trigesimaquinta, ad C. Pansam, A. Hirciū cōsules venissent, suaq̄ noīa dedissent, q̄ his Senatus, Populiq̄ Ro. libertas charissima sit, & fuerit, vacationē militię ipsis, liberisq̄ eorū, eē placere, extra tumultum Gallicum, Italicūq̄: easq̄ legiones bello cōfecto missas fieri placere: quātāq̄ pecuniā militibus earū legionū in singulos C. Cæsar Pōrifex Proprētor pollicitus sit, tātā dari placere: vtiq̄ C. Pansa, A. Hircius Cōsules alter, ambove rationē agri habeāt, q̄ sine iniuria priuatorū diuidi possit: hisq̄ militibus legionis Martię, & legionis Quartę ita darēt, assignarēt, vt qbus militibus amplissime dati, assignati essent. Dixi ad ea oīa Cōsules, de qbus retulistis: quē sine mora, matureq̄ decreta, facilius apparabitis ea, q̄ tēpus & necessitas flagitat. celeritate autem opus est: qua si essemus vsi, bellum, vt sape dixi, nullum haberemus.

IN M. ANTONIVM AD QVIRITES, PHILIPPICA SEXTA.

ORATIO. XLIX.



VDITA Vobis esse arbitror Quir. quæ sint acta in Senatu, quę fuerit cuiusq̄ sentētia, res enim ex Cal. Ian. agitata, paulo ante confecta est: minus quidē illa seuerē q̄ decuit, nō tamē omnino dissolute. mora est allata bello, nō causa sublata. Quamobrē qd̄ quesivit me P. Apuleius homo, & multis officiis mihi, & summa familiaritate cōiunctus, & vobis amicissimus, ita respondebo: vt ea quibus non interfuistis, nosse possitis. Causa fortissimis optimisq̄ Cōsulibus Calēdis Ian. de Rep. primū referendū fuit, ex eo qd̄. XIII. Cal. Ian. Senatus me auctore decreuit. Eo die primū Quir. fundamenta iacta sunt reipu.

Cice. testis
moniu de
Octauio.

Sponsio Ci
ceronis p
Octauio.
L. Egnatu
leii laus.

Ager colo
nus.

Extra tu
multū Gal
licum.